

Foundations of Halacha 12.6 - The Mitzvah of Challah

<p>1. <u>Parshat Shelach 15:18-20</u></p> <p>Speak to the Children of Israel and say to them: When you arrive in the land to which I bring you, it shall be when you eat from the bread of the Land, you shall set aside a portion for Hashem. As of the first of your kneading you shall set aside a loaf as a portion, like the portion of the threshing-floor, so shall you set it aside.</p>	<p><u>פרשת שלח פרק טו</u></p> <p>(יח) דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּבֹאֲכֶם אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי מְבִיא אֲתֶכֶם שָׁמָּה: (יט) וְהָיָה בְּאֶכְלֹכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תָּרִימוּ תְרוּמָה לַיהוָה לִיקוֹן: (כ) רֵאשִׁית עֲרֹסְתֶכֶם חֲלָה תָרִימוּ תְרוּמָה כְּתְרוּמַת גֶּחַךְ כִּן תָּרִימוּ אֹתָהּ:</p>
<p>2. <u>Gemara Ketubot 25a</u></p> <p>It was taught in a Baraita: “When you arrive in the land” I might have thought [this means] “from when two or three spies enter the land”. The Torah teaches us with the word בּוֹאֲכֶם - “with the arrival of all of you, not with the arrival of part of you.” When Ezra brought them up [from Babylon], not all left. From here we see that <i>Challah</i> nowadays is Rabbinically mandated.</p>	<p><u>כתובות כ"ה א'</u></p> <p>תניא, בבואכם אל הארץ, אי בבואכם יכול משנכנסו לה שנים שלשה מרגלים, ת"ל בבואכם, בביאת כולכם ולא בביאת מקצתכם, וכי אסקינהו עזרא לאו כולהו סליק, מכאן דחלה בזמן הזה דרבנן</p>
<p>3. <u>Shulchan Aruch YD 331:2</u></p> <p>Nowadays, even in the places of which the ascendants from Babylon took hold, and even [in those reclaimed] in the days of Ezra, there is no Biblical obligation of Terumot and Maasrot, for it says, “When you arrive”, which implies “With the arrival of all of you” - not the arrival of some of them, as occurred in the days of Ezra. <i>Rema</i> Some argue, and they believe that nowadays, inn Eretz Yisrael, they are Biblically obligated in Terumot and Ma'asrot. However, people do not practice accordingly.</p>	<p><u>שולחן ערוך יורה דעה סימן שלא סעיף ב</u></p> <p>ו] בזמן הזה, אפילו במקום שהחזיקו בו עולי בבל, ואפילו בימי עזרא ג אין חיוב תרומות ומעשרות מן התורה, אלא מדבריהם. מפני שנאמר: כי תבואו משמע ביאת כולכם ולא ביאת מקצתן, כמו שהיתה בימי עזרא. הגה: ד ז] ויש חולקין, וסבירא להו דחייבין עכשיו בארץ ישראל בתרומות ומעשרות מדאורייתא, אך לא נהגו כן (טור בשם ר"י).</p>
<p>4. <u>Shach</u></p> <p>there is no Biblical obligation of Terumot and Maasrot - and, in any place where the Rambam and the Author [of Shulchan Aruch] refer to a Biblical obligation, that is at a time that the Israelites were all on their Land, not nowadays.</p> <p><i>Some argue</i> - Their reasoning is that this reason of “With the arrival of all of you” is applicable only to Challah, but, regarding Terumot and Ma'asrot, we do not require that all [the nation of] Israel be on [the Land of Israel].</p>	<p><u>ש"ך</u></p> <p>אין חיוב בתרומות ומעשרות מן התורה - ובכל מקום שהזכירו הרמב"ם והמחבר חיוב מן התורה היינו בזמן שהיו ישראלים כולם ביחד על אדמתן ולא בזמן הזה:</p> <p>ד ויש חולקין - טעמייהו דלא שייך האי טעמא דביאת כולכם אלא גבי חלה לעיל סימן שכ"ב סעיף ב' דכתיב בואכם בביאת כולכם אבל לענין תרומות ומעשרות לא בעינן שיהו כל ישראל עליה:</p>
<p>5. <u>Gemara Eruvin 81a</u></p> <p>It was taught in a Mishna: The requisite proportion [to take off] as Challah is 1 out of 24. One who prepares a dough for himself or for his son's wedding – [takes off] 1/24. A baker who is preparing the dough to sell [the bread] in the marketplace, and so too a woman who prepared the dough to sell [the bread] in the marketplace – [take off] 1/48.</p>	<p><u>תלמוד בבלי מסכת עירובין דף פא עמוד א</u></p> <p>תנן: שיעור חלה אחד מעשרים וארבעה, העושה עיסה לעצמו ועיסה למשתה בנו - אחד מעשרים וארבעה. נחתום שהוא עושה למכור בשוק, וכן האשה שעשתה למכור בשוק - אחד מארבעים ושמונה.</p>
<p>6. <u>Shulchan Aruch YD 322</u></p> <p>There is a positive commandment to take off a gift from the</p>	<p><u>שולחן ערוך יורה דעה סימן שכב</u></p> <p>מצות עשה להפריש תרומה מהעיסה וליתנה לכהן, שנאמר: ראשית</p>

<p>dough and give it to a Kohen, as it says, "As of the first of your kneading you shall set aside a loaf as a portion." This "first" does not have a set amount mandated by the Torah; even if one took off the volume of a barley grain, he has exempted the [entire] dough. One who declares his entire dough Challah has done nothing; rather, he must leave over some. By the words of the Soferim {rabbinic decree}, we separate 1/24 of the dough. A baker who is preparing the dough to sell [the bread] in the marketplace, takes off 1/48. If the dough had become impure due to carelessness or by accident, even a homeowner takes off 1/48.</p>	<p>עריסותיכם תרימו תרומה (במדבר טו, כ). א [וראשית זה א (א) אין לו שיעור מן התורה, אפילו הפריש כשעורה, פטר את העיסה. והעושה כל עיסתו חלה, לא עשה כלום, עד שישיר מקצת. ומדברי סופרים מפרישין אחד מכ"ד מן העיסה. ב והנחתום העושה למכור בשוק, מפריש אחד ממ"ח. ג ואם נטמאה העיסה בשוגג או באונס, אף בעל הבית מפריש אחד ממ"ח.</p>
<p>7. <u>Rema YD 322</u></p> <p><i>Some say that since Challah is not eaten nowadays in Israel, even in other places, we need only to separate one "Challah" and burn it. So is the widespread custom in these countries, that we only separate one "Challah" of no requisite proportion...However, our custom is to take an olive's bulk.</i></p> <p><i>Some say that when we burn the Challah, we must make a separate fire for it, for an Israelite is forbidden to benefit from [Challah]. It is our custom to throw it into the oven prior to baking the bread.</i></p>	<p><u>רמ"א יורה דעה סימן שכב</u></p> <p>הגה: יא [ו"א כיון שאין חלה נאכלת בזמן הזה בארץ ישראל, גם בשאר מקומות אין צריכין להפריש רק חלה אחת, ולשרפה (טור בשם י"א ושאר פוסקים). וכן (ג) המנהג פשוט בכל מדינות אלו, שאין מפרישין רק חלה אחת יב] בלא שיעור... ומ"מ נוהגין ליטול כזית (מהר"ל).</p> <p>ו"א כששורפין החלה עושין לה היסק בפני עצמה, (ד) דישראל אסור ליהנות ממנה (מהר"ק וכן הוא בתוספות פ' כל שעה). ונוהגין להשליכה לתנור קודם שאופין הפת.</p>
<p>8. <u>Shulchan Aruch YD 324</u></p> <p>Dough is not subject to Challah unless it is of one of the Five Species of Grain. It is only subject to Challah if it consists of five <i>revaim</i>. A measure that holds 43 eggs can be filled with flour, and [dough made from] that flour is of the requisite amount that is subject to Challah. When they fill the measure, it should be even on top, not heaped.</p>	<p><u>שולחן ערוך יורה דעה סימן שכד</u></p> <p>אין חייב בחלה א אלא חמשת מיני תבואה. ואין חייב אלא חמשת רבעים. א] ומדה (א) שמחזיק ב (ב) מ"ג ביצים וחומש ביצה, ממלאים אותו קמח, ב] ואותו קמח הוא שיעור חלה. ג] וכשממלאים המדה קמח, תהיה מחוקה ולא גדושה.</p>
<p><u>From an article by Rabbi Dovid Heber, Star-K Kashrus Administrator</u></p> <p><i>Min haTorah</i>, the amount of flour one must knead to be obligated in <i>hafrashas Challah</i> is an "asiris ha'aifa." This is equivalent to the volume of 43¹/₅ eggs.⁵ The exact volume of an "egg" is questionable due to various factors, including the possible "downsizing" of the eggs used today in comparison with those used in Talmudic times. <i>L'halacha</i>, one should be <i>mafrish Challah</i> when kneading 2.6 lbs. of flour, which on average is equivalent to 8²/₃ cups of flour.⁶ However, a <i>bracha</i> is not recited for this amount. If one kneads a smaller amount of flour, one is not <i>mafrish Challah</i>.⁷</p> <p>There are two customs as to the amount that must be kneaded to require a <i>bracha</i>. Some individuals recite a <i>bracha</i> when kneading 3.675 lbs. or more of flour (on average, 12¹/₄ cups).⁸ Many only recite a <i>bracha</i> when kneading 4.95 lbs. of flour (i.e. almost the entire contents of a 5 lb. bag of flour – on average, 16¹/₂ cups of flour).⁹ Individuals should follow their family custom.</p>	